

FORTUNÉ BOISGOBEY

Ὁ *Fortuné du Boisgobey*, τοῦ ὁποῖου τὴν εἰκόνα παρατιθέμεθα ὥδε κατ' ἀπαίτησιν πολλῶν ἀναγνωστῶν μας, μαγευθέντων ἐν τοῦ μυθιστορήματός του τῷ *Κομμένο Χέρι*, εἶνε περίπου ἐξηκοντούτης, γεννηθεὶς ἐν Granville, ἐξ ἀρχαιοτάτης οἰκογενείας τῆς Νορμανδικῆς ταύτης ἐπαρχίας, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ του ἀντεπροσώπευσεν ἄλλοτε ἐπὶ πολὺ ἐν τῇ Βουλῇ.

Ἐποῦδασεν ἐν Παρίσιος εἰς τὸ Λύκειον Saint-Louis, καὶ εἴτα ἐπεδόθη εἰς περιηγήσεις, ἐπισκεφθεὶς τὴν Ἰταλίαν, Γερμανίαν, καὶ βραβύτερον τὴν Ἀνατολήν.

Πεντάκις ἠκολούθησε τὰ Γαλλικὰ στρατεύματα εἰς τὴν Ἀφρικήν ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ Οἰκονομικοῦ κλάδου, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν ἵνα καθέξῃ τὴν θέσιν ταμίου. Ἄλλ' ἐγκαταλείψας καὶ τοῦτο τὸ στάδιον ἐπεδόθη εἰς τὴν φιλολογίαν, ἐν ἡλικίᾳ τεσσαράκοντα ἡδὴ ἐτῶν. Ἐκτοτε διαμείνας πιστὸς εἰς τὰ γράμματα, τὰ ὁποῖα μετ' ἔρωτος καὶ ἐπιμελείας ἐκαλλιέργει, ἔγραψεν ἐν ὅλῳ μέχρι τοῦδε 55 μυθιστορήματα, ἀποτελοῦντα τόμους 87, εὐαρέστως ἀναγινωσκόμενα ὑπὸ τοῦ Γαλλικοῦ δημοσίου, οὕτως

τυχάνει εἰς τῶν ἀγαπητοτέρων συγγραφέων.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν αὐτοῦ μυθιστορημάτων τὰ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα εἶνε τὰ ἱστορικά του, ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν, τὰ μεγαλειέρας ὑποδοχῆς τυχόντα, τὸ ἐν τοῖς *Ἐκλεκτοῖς Μυθιστορήμασι* δημοσιευθὲν, τὸ *Ἐγκλημα ἐν τῷ μελοδράματι*, τὸ *Γῆρας τοῦ κυρίου Λεκόκ* καὶ ἄλλα τινά.

Πιθανὸν κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ ἕτερον ἔργον τοῦ ἰδίου συγγραφέως, ἀφοῦ τόσον ἤρρεσε τὸ *Κομμένο Χέρι*.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Τέλος].

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἄμαξά τις ἔστη πρὸ τῆς αὐλείου θύρας καὶ ἡ ἐκπληξίς τοῦ θυρωροῦ ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον, ὅτε εἶδε καταβάντα τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοέλ καὶ βοηθήσαντά νὰ κατέλθῃ τὴν κόμησσαν Γιάλτα.

— Ἐφθασαν ἐγκαίρως, ἐψιθύρισεν ὁ Μάξιμος σπεύδων νὰ τοὺς ὑποδεχθῇ.

Ἡ κόμησσα Γιάλτα στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, ὁ Μάξιμος Δορζέρ συγκεκινημένος, ὁ Γῶγος καταχαρούμενος καὶ ὁ Γκαλοπαρδὲν ζαλισμένος, ἀπετέλουν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν ὁ θυρωρὸς παρετήρει ἔντρομος.

Ὁ τύπος δὲν ἦτο κατάλληλος πρὸς ἐξηγήσεις. Ὁ Μάξιμος ἐχαίρετισε τὴν κόμησσαν, ἔθλιψε σιωπηλῶς τὴν χεῖρα τοῦ Ροβέρτου καὶ εἶπε χαμηλοφώνως·

— Ὁ θεὸς μου θὰ μᾶς δεχθῇ. Ἐγγύωμαι περὶ τοῦ ἀποτελέσματος. Ὁ Γῶγος θὰ μᾶς βοηθήσῃ. Καὶ ἡ θεία Πρόνοια μ' ἔ-

καμε νὰ συναντήσω ἄνθρωπον φέροντα μαρτυρίαν βαρύνουσαν, προσέθηκε δεικνύων διὰ τοῦ βλέμματός τὸν Γκαλοπαρδὲν.

— Ἐμπρός, εἶπεν ἀπλῶς ἡ κυρία Γιάλτα.

Ἡ κόμησσα ἦν ὡχροτάτη, ἀλλὰ πλειότερον αὐτῆς ὁ Καρνοέλ, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἐδείκνυε τὰς στενοχωρίας τῆς αἰχμαλωσίας του. Ἐβαίνειν ὅμως διὰ βήματος ἀσφαλοῦς καὶ ὁ αἰχμάλωτος τοῦ συνταγματάρχου Βορισὼφ διετῆρει τὴν ὑπεραφάνειάν του.

Ἐκαστος ἠδύνατο νὰ κρίνῃ ὅτι ἤρχετο νὰ ζητήσῃ δικαιοσύνην, ἀλλ' ὅχι συγχώρησιν.

Ὁ Μάξιμος ἐφαίνετο ἔχων τὸ ὕψος στρατιωτοῦ ὁδηγοῦντος τοὺς στρατιώτας εἰς ἔφοδον, καὶ ἐκάνονισε τὴν πορείαν ἀναλόγως. Εἰς ἐν αὐτοῦ σημεῖον ὁ Γῶγος ἀπετέλεσε τὴν πρωτοπορείαν, ὁ δὲ Γκα-

λοπαρδὲν τὴν ὀπισθοφυλακὴν, ἔνθα καὶ αὐτὸς μετέβη νὰ τὸν συναντήσῃ.

Ἐπρόκειτο νὰ διαβῶσι τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάρου, πρὸ τῶν ὁμμάτων τῶν ὑπηρετῶν, τοὺς ὁποίους ἡ ἀνέλπιστος αὐτὴ συνοδία, θὰ ἐξέπληττε μεγάλως.

Εὐτυχῶς οὐδένα συνήντησαν, διότι οἱ λοιποὶ, ἐκτὸς τοῦ θυρωροῦ, διεσκέδαζον τὴν κυριακὴν τῶν εἰς τὸ οἶνοπωλεῖον.

Οὐδὲ καὶ εἰς τὴν κλίμακα συνήντησαν τινὰ καὶ ὁ Γῶγος τοὺς ὡδήγησεν εἰς τὴν πρὸ τοῦ γραφείου τοῦ κυρίου Δορζέρ αἵθουσαν.

Ἡ αἵθουσα ἦτο κενή, ἀλλ' ὁ τραπεζίτης δὲν ἦτο μόνος, διότι ἠκούετο ἡ φωνὴ του εἰς τὴν διαπασῶν.

Ἡ κατάλληλος στιγμὴ εἶχε φθάσει. Ὁ Μάξιμος δὲν ἐδίστασεν.

— Κύριε, εἶπεν εἰς τὸν ὑπάλληλον στενοχωρούμενον ἐκ τῆς θέσεώς του, γνωρίζω

ὅτι εἴσθε νέος εὐγενὴς καὶ πιστεύω ὅτιθὰ μὲ βοηθήσετε εἰς μίαν πολὺ σοβαρὰν περίστασιν. Πρόκειται περὶ τῆς τιμῆς ἐνὸς φίλου μου. Σᾶς παρακαλῶ, νὰ μείντε ἐδῶ μὲ τὸ παιδί αὐτὸ ἕως ὅτου σᾶς καλέσω.

Ὁ Γκαλοπαρδὲν ἐπροτίμα βεβαίως νὰ φύγῃ, ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀντιστῇ, ἄμα ἐπεκαλοῦντο τὰ γενναῖα αὐτοῦ αἰσθήματα.

Ὁ Μάξιμος βέβαιος περὶ τοῦ ἀποτελέσματος, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ παραγάγῃ, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἀφῆκε νὰ εἰσέλθωσιν ἡ κόμησσα στηριζομένη πάντοτε εἰς τὸν βραχίονα τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, καὶ εἰσῆλθεν ἀμέσως μετ' αὐτούς.

Ἡ εἴσοδος ἐγένετο ἐπιτυχεστάτη.

Ἡ Ἀλίκη ἐπὶ καθίσματος καταπεσοῦσα καὶ κλαίουσα ἠγέρθη· ὁ δὲ κύριος Δορζέρ, ὁ ὁποῖος τῆς ἔκαμε διδαχὴν μετὰ πολλῆς ζωηρότητος, ἔρρηξε κραυγὴν ἀγανακτήσεως ἐπὶ τῇ θεᾷ τῶν ἐπισκεπτῶν, τοὺς ὁποίους ὁ ἀνεψιὸς του ἔφερεν.

Βεβαίως ἤθελεν ἐπιδεῖξει τὸν θυμὸν του, ἂν μόνον ὁ πρῶτος αὐτοῦ γραμματεὺς παρενυρίσκετο ἐκεῖ, ἀλλ' ἐκρατήθη πολὺ ὀλιγώτερον ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν κόμησσαν ἢ ἐξ ὑπολήψεως πρὸς τὴν θυγατέρα του.

Καὶ διὰ νὰ ἐκσπάσῃ τὴν ὀργὴν τοῦ ὁ τραπεζίτης ἐπετέθη κατὰ τοῦ Μάξιμου.

— Πῶς ἐτόλμησες νὰ φέρῃς ἐδῶ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν τὴν θέσιν τῶν; τὸν ἠρώτησεν ἀποτόμως.

— Ἀγαπητέ μου θεῖε, ἀπεκρίθη ὁ ἀνεψιὸς χωρὶς ν' ἀποθαρρυνθῇ, θὰ μ' εὐχαριστήσετε μετ' ὀλίγον δι' ὅ,τι ἔκαμα.

— Νὰ σ' εὐχαριστήσω! μὲ περιπαίζεις, βέβαια.

— Κύριε, ἤρχισε λέγουσα ἡ κόμησσα, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀκούσετε.

— Εἶνε ἀνωφελές, κυρία. Γνωρίζω τί θὰ μοῦ εἰπῇτε. Μὲ τὸ εἶπε προηγουμένως ἡ κόρη μου, καὶ οὔτε λέξιν πιστεύω ἀπὸ τὸ μυθιστόρημά σας, ἐφώναζεν ὁ κ. Δορζέρ.

FORTUNÉ BOISGOBEY

Ὡς πρὸς τὸν ἄνθρωπον δὲ ποῦ τολμᾷ νὰ παρουσιασθῇ ἐδῶ, ἀφοῦ τὸν ἐδιώξα, προσέθηκε προχωρῶν πρὸς τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, ἔχω ἀπόφασιν νὰ μὴ τὸν ἀφήσω ἐδῶ μέσα.

Ὁ νέος ἔφριξε καὶ παρ' ὀλίγον ν' ἀπαντήσῃ διὰ τρόπον, ὁ ὁποῖος θὰ κατέστρεφεν ἄρδην τὰς πρὸς συμφιλίωσιν διαπραγματεύσεις, ὅτε οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ συναντήσαντες τῆς Ἀλίκης τὸν ἔκαμαν νὰ σιωπήσῃ.

Ἡ ὑπεράφανος αὕτη σιωπὴ ἐξώργισε τὸν κύριον Δορζέρ, ὅστις ἐπανέλαθεν:

— Πάρ᾽ πολλὴ μεγάλη ἀναίδεια καὶ πρέπει νὰ τελειώσωμεν.

Ὁμιλῶ εἰς σᾶς, κυρία. Ἡ κόρη μου μοῦ τὰ εἶπεν ὅλα, ὅσα ἔχετε νὰ μοῦ διηγηθῇτε. Ὡς φαίνεται, διακηρύσσετε, ὅτι ἐπιχειρήσατε νὰ διαρρήξετε τὸ χρηματοκιβώτιόν μου. Εἴσθε ἐλευθέρᾳ νὰ καυχᾶσθε διὰ πράξιν, ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ σᾶς κάμῃ νὰ ἐρυθριᾶτε, ἀλλὰ μὴ ἐλπίζετε, ὅτι θὰ πεισθῶ πῶς ὁ προστατευόμενός σας δὲν εἶνε καὶ συνέννοχος.

Δὲν θὰ τὸν καταδιώξω, ἀλλὰ θέλω νὰ λησμονήσω τὴν ἀκατανόμαστον διαγωγὴν σας, καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην τῶν ἐξηγήσεών σας. Δὲν ἀποδεικνύουσιν ἄθῶν τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐπιμόνως ὑποστηρίζετε. Σεῖς ἠθέλατε μόνον τὰ ἔγγραφα τοῦ κυρίου Βορισώφ, ἀλλ' ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἤθελε καὶ πενήντα χιλιάδας φράγκα. Αὕτῃ ἡ δῆθεν ἐπιστολὴ μαρτυρεῖ περὶ τούτου. Κατεσκευάσθη πρὸς ὑπεράσπισίν του καὶ ἂν εἶνε κελὸς ἄς μοῦ παρουσιάσῃ τὸν αὐτοκαλούμενον ὀφειλέτην του, ὁ ὁποῖος τὴν ἔγραψε.

Ἄς μοῦ τὸν φέρῃ ἐδῶ. Νὰ το τὸ γράμμα... εἰς τὸ τραπέζι μου.

— Θέλετε νὰ τὸν δῆτε; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος πλησιάζων ἡρέμα πρὸς τὴν θύραν.

— Νὰ δῶ... ποῖον; Καὶ τί ἀνακατεύεσαι σύ; ἐφώναζεν ὁ κύριος Δορζέρ.

— Σᾶς ἐρωτῶ, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ Μάξιμος, ἂν θέλετε νὰ δῆτε αὐτὸν ποῦ ἔγραψε τὸ γράμμα.

— Τί ἀνοησίας εἶν' αὐταῖς;

— Σᾶς ὁμιλῶ σοβαρά. Αὐτὸς εἶνε ἐκεῖ καὶ εἶτε μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε εἶτε ὄχι, ἐγὼ θὰ τὸν φωνάξω.

Καὶ ἡμιανοίγων τὴν θύραν, ὁ Μάξιμος ἐπρόβαλλε τὴν κεφαλὴν ἔξω.

— Λάβετε, παρακαλῶ, τὴν καλὸς ὑπὸν νὰ εἰσέλθετε, εἶπε πρὸς τὸν ὑπάλληλον. Θέλει νὰ σᾶς δῇ ὁ θεός μου.

— Ὅχι... διόλου, ἐψιθύρυσεν ὁ τραπεζίτης.

Ὁ Μάξιμος μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψει τοῦ τὴν ἄρνησιν ταύτην ἔσυρε τὸν Γκαλοπαρδὲν εἰς τὰ ἐντός.

Ὁ εὐθυμὸς νεανίας πρὸ τοιαύτης σοβαρᾶς συναθροίσεως εὐρισκόμενος δὲν ἐσχέπετο καὶ ν' ἀπομιμηθῇ τὸ ἄσμα τοῦ πετεινοῦ.

— Ποῖος εἴσθε; τὸν ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ κύριος Δορζέρ.

— Ὁ Γκαλοπαρδὲν, ἐψιθύρυσεν ὁ ὑπάλληλος, καταστιχογράφος εἰς τοῦ κυρίου Σαροέλ, μεγαλεμπόρου ἀνθρώκων, εἰς τὴν

ὁδὸν Φλάνδρης. Ἄν θέλετε πληροφορίας, κύριε...

— Καλὰ δὲν πρόκειται περὶ τούτου.

Τί ἤλθες ἐδῶ νὰ κάμῃς;

— Δὲν... δὲν εἰξεύρω.

— Τὸ 'ξεύρω ἐγώ, εἶπεν ὁ Μάξιμος.

Προχώρησε, φίλτατέ μου. Πάρε τὸ χαρτί αὐτὸ ποῦ εἶνε ἐδῶ εἰς τὸ τραπέζι.

Ὁ Γκαλοπαρδὲν τὸ ἔλαβε μηχανικῶς ἀνὰ χεῖρας καὶ εὐθὺς ἄμα τὸ εἶδεν ἀνέκραξεν:

— Μπᾶ... αὐτὸ ποῦ ἔγραψα ἐγώ.

— Σὺ! ἀνέκραξεν ὁ τραπεζίτης, σὺ τὸ ἔγραψες αὐτό; Τώρα θὰ δούμῃ ἂν λέγῃς ἀλήθεια. Νὰ χαρτί καὶ μελάνι. Ἀντίγραψε τὴν πρώτην φράσιν.

Ὁ Γκαλοπαρδὲν ἐπίστευσε τότε ὅτι τὸν ἐδοκίμαζεν ὁ τραπεζίτης πρὶν τὸν προσλάβῃ εἰς τὸ κατάστημά του καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἡσυχίαν του ἐκάθισε καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ μεθ' ὅλης τῆς δυνατῆς προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας.

Μόλις εἶχε γράψῃ δέκα λέξεις καὶ ὁ κύριος Δορζέρ ἤρπασε τὸν χαρτὴν λέγων αὐτῷ καὶ δεικνύων συνάμα τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοέλ.

— Ἀρκεῖ ἐπίσθην. Ὡστε σεῖς ἐχρησιμεύσατε ὡς γραμματεὺς εἰς τὸν κύριον.

— Μά... ὄχι... δὲν τὸν γνωρίζω, ἐψιθύρυσεν ὁ Γκαλοπαρδὲν.

Ὁ τραπεζίτης ἀμέσως ἐννόησεν ἐκ τῆς φυσιογνωμίας των ὅτι δὲν ἐγνωρίζοντο καὶ ἤλλαξε τακτικὴν.

— Τότε θὰ μοῦ πῆς ποῖος σοῦ ὑπαγόρευσε αὐτὸ τὸ γράμμα.

— Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ὁ Γκαλοπαρδὲν. Ὁ Ἰούλιος Βινιόρ, ὁ ταμίας σας.

— Ψεύδῃσαι.

— Σᾶς ὀρκίζομαι ὄχι. Ὁ Βινιόρ ἦτο φίλος μου... καὶ εἶνε ἀκόμη, ἐλπίζω... Ἦλθε ἕνα βράδυ εἰς τὸ καφετεῖον καὶ μ' εὔρε, μοῦ ἔφερε δὲ καὶ τὸ πρωτότυπον νὰ τὸ αντιγράψω. Μοῦ εἶπε πῶς ἦτο δίκος σας τὸ γράμμα.

— Πῶς! ἐτόλμῃσεν... ἀδύνατον... Ὁ Βινιόρ εἶνε τίμιος ἄνθρωπος... καὶ δὲν τολμᾷς βέβαια νὰ τὰ πῆς καὶ ἐμπροστὰ του αὐτά.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶμαι ἔτοιμος καὶ στείλετε νὰ τὸν ζητήσετε νὰ δῇτε ποῦ δὲν θὰ τὰ διαψεύσῃ.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἐγένετο τόσον εὐλικρινῶς, ὥστε ἐκλόνισε τὰς πεποιθήσεις τοῦ κυρίου Δορζέρ.

Ὁ Καρνοέλ συνωφροῦτο. Δὲν ἔχρησεν ὅτι ἐκ τῆς προδοσίας τοῦ φίλου του ἐκέρδιζεν αὐτός.

Ἡ Ἀλίκη ὁμῶς οὐδέποτε ἀγαπήσασα τὸν Βινιόρ καὶ βλέπουσα τὴν ἀθωότητα τοῦ Ροβέρτου ὁλοφάνερων ἦτο πλήρως χαρᾶς.

Ἡ κόμησας ἐνεθάρρυνε διὰ χειρονομίας τὸ Μάξιμον.

— Τί σκέπτεσθε τώρα περὶ τῶν πραγμάτων; εἶπεν ἡρέμα.

— Σκέπτομαι, ὅτι αὐτὰ ὅλα εἶνε κωμῆδια καὶ μέχρις ὅτου ἐρωτήσω ἐγὼ τὸν Βινιόρ...

Δὲν ἐπέρανε τὴν φράσιν του καὶ ἠνοίχθη ἡ θύρα ἐμφανισθέντος τοῦ Γώγου λίαν καταλλήλως ἵνα κατ' αὐτοῦ κοπάσῃ ἡ ὀργὴ τοῦ κυρίου Δορζέρ.

— Ἄ! παληόπαιδο! τί θέλεις ἐδῶ; τὸν ἠρώτησεν.

— Διατί ἐμβήκες χωρὶς νὰ σὲ καλέσω; ἠρώτησε καὶ ὁ Μάξιμος φυλάττων διὰ τὸ τέλος τὴν ἐμφάνισιν τοῦ παιδός.

— Ἐεῦρεῖς καλὰ, ἔεῦρεῖς, μάγκα, ὅτι πρέπει νὰ φωνάξω ἕνα κλητῆρα νὰ σὲ πάρῃ 'στὴν φυλακὴν; Μοῦ τὰ εἶπεν ὅλα ἡ κόρη μου. Ἐβοήθησες ἐκείνους τοὺς ἀχρεῖους νὰ μὲ κλέψουν. Εἰσαι καὶ σὺ κλέπτης.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡσύχως τὸ παιδίον, ἂν λέγεται κλέπτης ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀφαιρεῖ τὰ ἔγγραφα ἐνὸς κατασκευοῦ διὰ νὰ μὴ καταστραφῶσιν ἀδίκως τόσοι ἄνθρωποι. Ἄν νομίζετε πῶς εἶμαι ἄξιος φυλακίσεως, φυλακίσάτε με.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Μάξιμος, ἡσύχως, ἀλλὰ σοῦ εἶχα ἀπαγορεύσει νὰ ἐμβῇς μέσα χωρὶς τὴν ἀδειάν μου, καί...

— Κύριε Μάξιμ, δὲν πρέπει νὰ θυμῶνε. Ὁ κύριος Βινιόρ μ' ἔστειλε.

— Πῶς! ὁ κύριος Βινιόρ! Τὰ ἔχεις χαμένα;

— Ἦλθε 'σὰν τρελός. Μ' ἐρώτησεν ἂν ὁ κύριος Δορζέρ εἶνε εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ τοῦ εἶπα πῶς εἶνε μὲ ὅλους σας. Τότε μοῦ ἔδωκεν αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ μοῦ εἶπε νὰ τὸ δώσω εἰς τὸν κύριόν μου καὶ ἔφυγεν ἀμέσως.

— Γράμμα, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δορζέρ, γράμμα ἀπὸ τὸν Βινιόρ! Δόσε μοῦ το, παληόπαιδο.

Ὁ Γώγος τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν τραπεζίτην ἀποσφραγίσαντα αὐτὸ πυρετωδῶς. Ἐκαστος ἐννόησεν ὅτι ἐκεῖθεν ἔμελλε νὰ προέλθῃ ἡ λύσις τοῦ οικογενειακοῦ τούτου δράματος, καὶ ἐγένετο βαθεῖα σιγὴ.

Ὁ τραπεζίτης ἀνεγίνωσκε καὶ ἦτο δυνατὸν ν' ἀκολουθήσῃ τις ἐπὶ τοῦ προσώπου του τὰς ἐντυπώσεις τῆς ἀναγνώσεως. Ἡ ὠχρότης τοῦ ἐγένετο καταφανής, τὰ χαρακτηριστικά του διεστάλησαν καὶ δάκρυ ἐκύλισεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Κλαίει, εἶνε καλὸν σημεῖον, ἐσχέθη ὁ Μάξιμος.

Ἡ Ἀλίκη καὶ ὁ Ροβέρτος ἀνέμενον ἐναγωνίως.

Τέλος ὁ κύριος Δορζέρ ἐγείρας τὴν κεφαλὴν εἶπε διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης:

— Ἀκούσατε.

«Κύριε, ἔγραψεν ὁ Ἰούλιος Βινιόρ, ἀνάγκη νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ. Γνωρίζετε ἤδη ἀναμφιβόλως ὅτι ἔπραξα ἄτιμον πρᾶξιν, διότι συνήντησα πρὸ ὀλίγου τὸν φίλον μου, ὅστις ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ μ' ἐβοήθησεν. Ὁ ἀνεψιός σας ἦτο μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ Γώγος σας τοὺς ἠκολούθει.

»Εἶδα δὲ καὶ τοὺς τρεῖς εἰσελθόντας εἰς τὸ μέγαρόν σας. Ἐνόησα ὅτι ἤρχοντο νὰ εἰπωσιν τί ἔκαμα καὶ αἰσθάνομαι ὅτι δὲν ὑπάρχει ἔλεος δι' ἐμέ. Ἦδη ἐγκαταλείπω τὴν Γαλλίαν καὶ οὐδέποτε θὰ ἐπανέλθω. Ἀπόψε θὰ εἶμαι μακρὰν τῶν Παρισίων.

»Εἶμαι ἄξιος τῆς τύχης μου καὶ δὲν λυποῦμαι δι' αὐτό. Ἐνῶ δὲ σᾶς γράφω δὲν ἐλ-

πίζω ὅτι θὰ δικαιολογηθῶ. Ἵσως ὅμως ἀναγινώσκοντες τὰς εἰλικρινεῖς μου ἐξομολογήσεις μὲ καταδικάσετε ἥττον αὐστηρῶς.

«Καθ' ἣν ἡμέραν ὁ κύριος Βορισὼφ ἐζήτησε τὸ κιβωτίδιόν του, εἶχον φθάσει πρὸ τινων στιγμῶν εἰς τὸ γραφεῖον καὶ εὗρον τὸ χρηματοκιβώτιον ἀνοικτόν. Μετενόησα, διότι δὲν σὰς εἰδοποίησα περὶ τῆς πρώτης ἀποπειράς, ὅτε εἶδον ὅτι οἱ κλέπτει ἐπεχείρησαν καὶ δεύτερον καὶ ἐπέτυχον. Τόσῳ δὲ τεταραγμένος ἦμην, ὥστε ἐπιθεωρήσας τὸ ἐνυπάρχον ποσὸν ἐλησμονήσα ὅτι πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων εἶχα θέσει κατὰ μέρος ἀπὸ τῆς προτεραίας διὰ νὰ πληρώσω μίαν συνλλαγματικήν. Εἶχον μείνει εἰς τὸν σύρτην τοῦ γραφείου μου καὶ τὰς ἐπανεύρον μετὰ τρεῖς ἡμέρας.

«Κατηγορήσατε σεῖς τότε τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ καὶ ὁ κύριος Βορισὼφ ἀνέλαβε νὰ τὸν καταδιώξῃ καὶ ἐπανεύρῃ. Ἐγὼ δὲν τὸν κατηγοροῦν, ἀλλὰ τὸν ὑποπτευόμεν.

«Ὅτε ἐπανεύρον τὸ ἐλλείπον ποσὸν ἐχάρην εὐθὺς ἀμέσως. Θὰ ἠδυνάμην ν' ἀποδείξω ὅτι ἀδίκως διέβαλλον τὸν φίλον μου ἂν σὰς παρουσίαζον τὸ ποσὸν ἐκεῖνο.

«Δυστυχῶς εἶχατε ἐξέλθει καὶ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν δὲν ἐδυνήθην νὰ σὰς ἴδω καὶ οὕτως ἠναγκάσθην ν' ἀναβάλλω τὴν ἀποδοσιν διὰ τὴν αὐρίον.

«Ἦτο δύσκολον δι' ἐμὲ τοῦτο, διότι θὰ μὲ κατηγορεῖτε ἐπὶ ἀπροσεξίᾳ. Ταμίας λησμονῶν πενήντα χιλιάδας φράγκων ἐν τὸς σύρτου εἶνε ἐνοχος καὶ ἡ ἀμέλειά του ὑπερβαίνει τὰ ὅρια.

«Καὶ ὅμως εἶχα ἀποφασίσει νὰ ὑποστῶ τὴν κατὰ κρίσιν σας, τὴν ὁποίαν ἤξιζα, ἀλλὰ μοῦ ἐπῆλθε κακὴ τις σκέψις.

«Ἐτόλμησα ποτὲ νὰ σκεφθῶ ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ γίνω συνεταῖρός σας καὶ γαμβρός. Καὶ ἦτο μόνον ὄνειρον τοῦτο, ἀλλὰ μοῦ εἶχατε ἐκδηλώσει τόσον ἐνδιαφέρον, ὥστε τὸ ὄνειρον τοῦτο δὲν μοῦ ἐφαίνετο ἀπραγματοποίητον. Ἐν τούτοις δὲν εἶχα ποτὲ ὁμιλήσει περὶ αὐτοῦ εἰς ἄλλον τινά, καὶ τὴν χίμαιραν ταύτην μόνος τὴν ἐθώπευα καὶ εἰς οὐδένα ποτὲ ἀφῆκα νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὑπῆρχε σκιὰ ἐλπίδος ἐν ἐμοί.

«Ἡγάπων ἐν σιωπῇ τὴν δεσποινίδα Δορζέρ μὲ ἔρωτα ἀνευ συμφέροντος καὶ θὰ νύχουμην νὰ τὴν ἴδω πτωχήν, ὅποτε θὰ μοὶ ἐπετρέπετο νὰ τῇ προσφέρω ἀφόβως τὴν χεῖρά μου.

«Καὶ τόσῳ μᾶλλον ὑπέφερα, καθ' ὅσον δὲν μὲ ἠγάπα, οὔτε ἠδύνατο νὰ μὲ ἀγαπήσῃ, ἀφοῦ ἦτο ἡ μνηστὴ τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ τοῦ φίλου μου.

«Καὶ ὁ Ροβέρτος πληγείς ἐκ τῆς ἀρνήσεώς σας, ἀνεχώρησεν ὀρκιζόμενος ὅτι ἤθελε νὰ ἐκπατρισθῇ καὶ ὅτι οὐδέποτε ἤθελον τὸν ἐπανιδεῖ. Τὸ ἐπιπροσθὲν μεταξὺ τῆς δεσποινίδος Δορζέρ καὶ ἐμοῦ ἐμπόδιον εἶχεν ἀφανισθῇ. Καὶ ἤδη ἐπίστευα ὅτι ἡμέραν τινὰ πιθανὸν νὰ λησμονήσῃ τὰ πάντα καὶ νὰ ἐννοήσῃ πόσον τὴν ἀγαπῶ.

«Τὴν ἐπ' αὐρίον ὅμως τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν εὗρον τὸ ποσὸν εἰς τὸν σύρτην, ἔλαβον

παρὰ τοῦ Καρνοέλ ἐπιστολήν, δι' ἧς μοὶ ἀνῆγγελλεν ὅτι μετὰ βραχεῖαν διαμονὴν εἰς Βρετάνην ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους, θὰ ἔμενεν ἡμέρας τινὰς καὶ θὰ προσπαθῇ νὰ ἴδῃ τὴν δεσποινίδα Δορζέρ. Μοὶ ἔγραψε ποῦ ἔμενε καὶ ἐζήτην νὰ μὲ ἴδῃ.

«Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἀνέτρεψε τὰ σχέδιά μου ὅλα, ἐπεὶδὴ ἐνόουν ὅτι ὁ Καρνοέλ θὰ ἐδικαιολογεῖτο εὐκόλως, ἅμα ὡς ἠδύνατο νὰ ἐξηγηθῇ. Τότε μὲ κατέλαβεν ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ ζηλοτυπία μοὶ ἐνέβαλε τὴν κατάρτατον αὐτὴν ιδέαν.

«Τὸ χρῆμα τὸ ὁποῖον ἤθελα νὰ σὰς φέρω δὲν ἤθελα νὰ τὸ φυλάξω καὶ ἔτρεμα νὰ σὰς τὸ ἀποδώσω ἐκ φόβου μὴ μὲ ἐπιπλήξτε. Δὲν τὸ ἐσυλλογίζεσθε πλέον καὶ ἡ ἀπώλεια πενήντα χιλιάδων φράγκων σὰς ἦτο ἀδιάφορος.

«Ἐσκέφθην ὅτι τὸ ποσὸν τοῦτο θὰ τῷ ἤρκει νὰ ζήσῃ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ νὰ πλουτίσῃ μάλιστα, καὶ ὅτι ἂν τὸ ἔστελλα πρὸς αὐτὸν χωρὶς νὰ γίνω γνωστός, θὰ ἐφαινόμην ὡς ἡ θεία Πρόνοια καὶ θὰ ἔσωζα ἀπὸ τῆς ἀθωότητος φίλον, τοῦ ὁποῖου ἡ φυγὴ μοὶ ἄφινεν ἐλεύθερα τὰ σχέδια τῆς φιλοδοξίας μου.

«Ἐλεγον ταῦτα, ἀλλ' ἐψευδόμην ἐγὼ αὐτός, προσπαθῶν νὰ κρύψω ἀπ' ἐμαυτοῦ τὸ ταπεινὸν αἶσθημα, τὸ ὁποῖον μ' ἐκυρίευν. Καὶ ἔρχομαι σήμερον νὰ ἐξαγνίσω τὸ ἀμάρτημά μου ὁμολογῶν τὴν ἀλήθειαν. Κατὰ βάθος ἕνα εἶχα σκοπὸν: νὰ καταστρέψω τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοέλ ἂν ἐπεχειρεῖ ν' ἀναφανῇ.

«Ἐγνώριζα ὅτι τὸν ἀνεζήτην ὁ κύριος Βορισὼφ καὶ ὅτι ἂν τὸν ἀνεκάλυπτε, θὰ εὗρισκεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ ποσὸν, τὸ ὁποῖον ἔλειπεν ἐκ τοῦ χρηματοκιβωτίου, θὰ σὰς εἰδοποιεῖ ἔπειτα, καὶ ἡ δεσποινὶς Δορζέρ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ νυμφευθῇ ἄνθρωπον ἀτιμασθέντα.

«Ἦτο μυστῆρον τὸ σχέδιον, ἀνδρὸν, αἰσχρὸν καὶ εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, ὅτι ἀπεκαλύφθη διὰ τοῦ στόματός τοῦ ἀνεψιοῦ σας.

«Ἦδη γνωρίζετε τὰ πάντα. Ἐγὼ ἀγνοῶ τί ἐγένετο ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ καὶ εὐχομαι διακαῶς ἡ ἐξομολόγησίς μου νὰ φθάσῃ ἐγκαίρως διὰ νὰ ἐμποδίσῃ σκληρὰν ἀδικίαν.

«Δὲν ἔχω πλέον τὸ δικαίωμα νὰ ὀρκισθῶ ἐπὶ τῆς τιμῆς, ἀλλὰ δὲν ἔχω καὶ κανὲν συμφέρον νὰ ψευσθῶ, ἀφοῦ θὰ φύγω διὰ παντός καὶ διακηρύττω, ὅτι ὁ Ροβέρτος εἶνε ἀθῶος.

«Τὸ κιβωτίδιον τοῦ κυρίου Βορισὼφ ἐκλάπη ὑπὸ Ρώσων, προσωπικῶν ἐχθρῶν του, καὶ ὁ μόνος ἐκ τῆς οἰκίας, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐβοήθησεν εἶνε ὁ Γῶγος.

«Αὐτὸς τοὺς ἔδωκε τὸν τύπον τῆς κλειδὸς καὶ τὴν λέξιν διὰ νὰ ἀνοίξωσιν ἡτο δὲ κεκρυμμένος ἐν τῷ γραφείῳ, καθ' ἣν στιγμὴν ἐνήργουν, καὶ γνωρίζει ὅτι ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ καὶ οἱ ἐνοχοὶ εἶνε ἄγνωστοι πρὸς ἀλλήλους.

«Ἄς τὸν ἐρωτήσωσι καὶ θὰ ὁμιλήσει.

«Περαιῶν τὴν ἐξομολόγησίν μου καὶ σὰς ζητῶ ταπεινῶς οὐχὶ νὰ μὲ συγχωρήσετε, τὸ ὁποῖον δὲν ἀξίζω, ἀλλὰ νὰ μὲ λησμονήσετε.

«Χαίρετε σεῖς οἱ πληρώσαντές με εὐεργετημάτων. Χαίρετε σεῖς, τοὺς ὁποίους ἠγάπησα. Ἀναχωρῶ καὶ οὐδέποτε θ' ἀκούσετε πλέον περὶ ἐμοῦ.

«Εὐτυχεῖτε καὶ παρκαλεῖτε τὸν Θεὸν δι' ἐμέ.»

Καὶ ἤρκεσαν ταῦτα.

Ὁ κύριος Δορζέρ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Ροβέρτον καὶ ἠνοιξε τὴν ἀγκάλην του πρὸς τὴν θυγατέρα του.

Ὁ Μάξιμος ἔκλαιεν, ὁ οὐδέποτε κλάσας καὶ ἠτένιζε τὴν κόμησάν Γιάλτα.

Ὁ Γῶγος ἐπῆδα ἐκ χαρᾶς, ὁ δὲ Γκαλοπαρδὲν καὶ ἐκεῖνος ἐμειδία.

Αἴφνης ἡ κόμησσα ὠχρίασε καὶ ἐκλονίσθη. Ὁ Μάξιμος ἔσπευσε νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ.

— Ἐτελείωσεν, ἐψιθύρισεν, ὁ ἀθλιος μὲ ἐδηλητηρίασεν.

Καὶ κατέπεσεν.

Ἐσπευσαν πάντες πρὸς αὐτήν, ἀλλ' αἱ φροντίδες των ὑπῆρξαν μάταιαι. Οἱ ὠρατοὶ τῆς ὀφθαλμοὶ ἐκλείσθησαν διὰ παντός. Ἦτο νεκρά.

.....
Παρῆλθε μὴν ἀπὸ τῆς καταστροφῆς ταύτης.

Ἡ Ἀλίκη καὶ ὁ Ροβέρτος δὲν ἐνυμφεύθησαν ἔτι, πενθοῦντες τὴν εὐγενῆ γυναῖκα ἡ ὁποία τοὺς συνήνωσεν. Ὁ γάμος των ὠρίσθη κατὰ τὸν μῆνα Μαΐου.

Ὁ θάνατος τῆς κομήσσης δὲν ἐξεδικήθη, καὶ οὐδὲ θὰ τύχῃ ποτὲ ἐκδικήσεως, διότι ὁ Βιλλαγῶς ἐγένετο ἀφαντος τὴν ἡμέραν τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἀπωλέσθησαν τὰ ἴχνη του.

Τὸ τέλος του θὰ εἶνε βεβαίως ὁμοῖον τῶν λοιπῶν κακούργων, τῶν ὁποίων ἦτο ὁ ἀρχηγός, τῶν ληστῶν αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι παρασκευάζουσι τὰ ἐγκλήματα των ἐν τῷ σκότει, προστατευόμενοι ὑπ' αὐτοῦ διὰ νὰ κρυβῶσιν.

Καὶ δὲν κατάρθρωσεν ὁ Μάξιμος νὰ τιμωρήσῃ τὸν αἰσχρὸν ἱατρὸν ὡς ἤξιζεν.

Τὸν κατεδίωξεν ἀμέσως, ἀλλ' ὁ ἀχρεῖτος αὐτὸς εἶχε λάβει τὰ μέτρα του.

Βεβαιοῦσιν ὅτι τὸ δηλητήριο ἔχυσεν αὐτὸς οὗτος εἰς ποτήριον ὕδατος, τὸ ὁποῖον ἔπιεν ἡ κόμησσα· προαισθανθεῖσα δὲ τὸ τέλος τῆς ἐπρόφθασε νὰ γράψῃ τὴν διαθήκην της.

Δὲν ἐλησμονήσῃ τοὺς πιστῶς αὐτὴν ὑπηρετήσαντας, οὔτε τοὺς ἀγαπήσαντας αὐτήν.

Ἡ κυρία Πιριάκ, ὁ Γῶγος, ὁ Καρδίκης καὶ ἡ Ἰουστίνη ἀντημεψήθησαν γενναίως, γενικοῦ κληρονόμου ὄντος τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ.

Εἰς τὸν Μάξιμον δὲ ἀφῆκεν ἡ κόμησσα ἕν βραχιόλιον καὶ ἕνα δακτύλιον, πολυτιμότερα δι' αὐτὸν ἢ ἅπαντα τὰ πλοῦτη τοῦ κόσμου.

Αὐτὰ μόνον τῷ ἀπέμειναν ἐκ τῆς γυναικός, τὴν ὁποίαν μύλις ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ ἴδῃ καὶ μετὰ πάθους ἠγάπησεν.

Ἡ κόμησσα διῆλθε πρὸ αὐτοῦ ὡς μετέωρον, λάμψαν πρὸς στιγμὴν καὶ ἀφέν εἰς τὸ στερέωμα ἐξαφανισθὲν τὰ φωτεινὰ του ἴχνη.

Ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἀποσβεσθέντος ἀστέρος οὐδέποτε θὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τῆς καρδίας τοῦ Μαξίμου, μὴ παρηγορηθέντος ἔτι καὶ σκοπεύοντος νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν περιδείαν τοῦ κόσμου διὰ νὰ παρηγορηθῇ.

Σκέπτεται ν' ἀναχωρήσῃ εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον τῆς ἐξαδέλφης του.

Ἴσως συναντήσῃ πού εἰς μακρυνὴν γῆν τὸν Ἰούλιον Βινιόρῦ ἐξαγνιζόμενον διὰ τῆς ἐργασίας.

Ὁ μετανοῶν ἔνοχος ἐκράτησε τὸν λόγον του. Ἐπεβιβάσθη ἀπὸ τοῦ λιμένος τῆς Ἀβρῆς, ὀλίγον μετὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς ἐπιστολῆς του.

Ὁ Ροβέρτος ἐδέχθη τὴν περιουσίαν τῆς κομῆσης διὰ νὰ τὴν διανείμῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Τὸ μέγαρον τῆς λεωφόρου Φρεϊδλενδ πωλεῖται, καὶ διὰ τοῦ ἀντιτίμου θὰ κτισθῇ νοσοκομεῖον διὰ τοὺς ἐκ τῆς ἐργασίας ἀκρωτηριαζομένους.

Ὁ ἀκρωτηριασθεὶς ἐργάτης θὰ εὐρίσκει ἄσυλον εἰς τὸν οἶκον τῆς γυναικὸς μὲ τὸ κομμένο χέρι.

Οἱ ὑπηρέται καὶ σύμμαχοι τῆς κομῆσης ἔφυγον ὅλοι ἐκ Παρισίων. Ἡ Ἰουστίνη μετὰ τοῦ συζύγου της μετέβη εἰς Ἀλγέριον. Ὁ Καρδίκης κατέφυγεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου δίδει μαθήματα εἰς τοὺς ὑπηκόους τοῦ Σουλτάνου. Ὁ Γῶγος, εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ναυτικὴν Σχολὴν καὶ ἡ κυρία Πιριάκ διαμένει εἰς Βρέστην.

Ὁ Γκαλοπαρδὲν ὅμως ἔμεινε. Τὸν προσέλαβεν ὁ κ. Δορξέρ ὡς ταμίαν του καὶ τὸ χρηματοκιβώτιόν του φυλάσσεται ἤδη καλῶς.

ΔΙΩΟΠΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΣΟΥΒΕΣΤΡ

ΛΕΥΚΗ ΚΑΠΕΛΟΥ

Ἱστορικὸν διήγημα

[Συνέχεια]

Β'

Μεσονύκτιον ἐσήμανε πρὸ πολλοῦ τὸ ὠρολόγιον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγίου Μάρκου· ὁ οὐρανὸς ἦτο σκοτεινὸς καὶ ὁμίχλη ἐκάλυπτε τὰ τενάγη. Τρεῖς ἄνδρες περιβεβλημένοι μανδύας καὶ τοὺς πῖλους ἔχοντες κεκλιμένους ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, συνηντήθησαν ἔναντι τοῦ μεγάρου Καπέλου. Ἀντήλλαξαν σημεῖον καὶ σύνθημα καὶ ἀνεγνώρισαν ἀλλήλους.

— Τίποτε νέον; ἠρώτησεν ὁ εἰς τοὺς δύο ἄλλους.

— Τίποτε, Βέππο.

— Δὲν εἶδατε κανένα νὰ σταματήσῃ σιμὰ τοῦ μεγάρου;

— Κανένα.

— Καλὰ.

Οἱ τρεῖς κατάσκοποι ἤρξαντο νὰ περιπατῶσι διὰ βραδέων βημάτων κατὰ μῆκος τῆς κρηπίδος. Πρῶτος ἐβαδίζεν ὁ φαινόμενος ἀρχηγὸς αὐτῶν.

— Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ μάθω, εἶπεν εἰς τῶν ὀπισθεν βαδίζόντων, διατί τὸ συμβούλιον ἐπιμένει τόσον νὰ μάθῃ τί συμβαίνει εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Καπέλου. Γέρον καὶ νεῆνις εἶναι ἀδύνατον νὰ συνωμοτοῦν ἐναντίον τῆς Δημοκρατίας.

Ὁ Βέππος ἐστράφη.

— Φραγκῆσκε; εἶπεν.

Ὁ κατάσκοπος ἐπλησίασεν.

— Θέλεις νὰ σοὶ δώσω μίαν συμβουλὴν;

— Ποίαν;

— Νὰ βλέπῃς τὰ πάντα, ν' ἀκούῃς τὰ πάντα καὶ περὶ οὐδενὸς νὰ σκέπτησαι, διότι τοῦτο εἶναι κακὸν εἰς τὸ ἐπαγγέλμας. Ὁ προκατόχος σου εἶχεν ἐπίσης τὴν μανίαν νὰ θέλῃ νὰ μανθάνῃ τί ἔκαμε, καὶ τοῦτο δυσηρέστησε τὰ ἔντιμα μέλη τοῦ συμβουλίου.

Ὁ Βέππος ἀπεκαλύφθη.

— Καὶ τὸν ἔστειλαν διὰ νὰ ἡσυχάσῃ ἀπὸ τὴν περιέργειάν του.

— Εἰς τὸ δεσμοτήριον; ἠρώτησεν ὁ Φραγκῆσκος περίφοδος.

— Ὅχι, ἀλλ' εἰς τὴν Ἀδριατικὴν.

Ὁ κατάσκοπος ἀνεπήδησεν ὀπισθεν ἐκ τοῦ φόβου, ἐν ᾧ ὁ Βέππος ἐπανελάβεν ἡσύχως τὸ βράδιμά του.

Ὅτε διήλθον τὸ μέγαρον ἐστράφη αὖθις.

— Τὰ πάντα εἶναι ἡσυχά, εἶπεν. Τὸ τέναγος εἰν' ἔρημον, καὶ ἡ ὥρα τῶν συνεντεύξεων παρήλθε, διὰ τοῦτο εἰμποροῦμεν ν' ἀναχωρήσωμεν. Ἀπὸ τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀγίου Μάρκου, παιδιὰ.

Καὶ οἱ τρεῖς ἀπεμακρύνθησαν.

Μία ὥρα ἐσήμανεν.

Τότε κρότος κωπῶν ἠκούσθη· γόνδολα διήλθε διὰ μέσου τῆς ὀμίχλης, πλησιάζασα εἰς τὴν κρηπίδα τῆς Παναγίας, ἀνὴρ δέ τις ἐνδεδυμένος ὡς ἀπλοὺς λεμβούχος ἐξῆλθε ταύτης· ἦτο ὁ Ματθαῖος.

Μόλις ἀπέβη καὶ ἡ θύρα τοῦ μεγάρου ἠνεώχθη καὶ ἡ Λευκὴ ἐφάνη.

Οἱ δύο ἐράσται ἀνεγνώρισαν ταῦτοχρόνως ἀλλήλους καὶ ἔδραμον εἰς συνάντησίν των. Ὁ Ματθαῖος ἐδράξατο τῆς χειρὸς τῆς νεάνιδος καὶ θλίβων ταύτην ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του.

— Σὲ βλέπω ἐπὶ τέλους, Λευκὴ, εἶπε διὰ τρυφεροτάτης φωνῆς.

— Σιώπα, ἐψιθύρισεν ἐκείνη, φοβοῦμαι!

— Τί φοβεῖσαι; τὰ πάντα ἤδη ὑπνώττουσι· τὰ ἐσπερινὰ ἄσματα ἔπαυσαν εἰς τὰ τενάγη, καὶ οἱ ἐξῶσται εἰν' ἔρημοι... Διατί τρέμεις τοιουτοτρόπως;

— Ἄν ἤρχετο κανείς...

— Τίς δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς τοιαύτην ὥραν;

Ἐπειδὴ δὲ ἡ νεῆνις παρετήρει πάντοτε περίξ αὐτῆς μετὰ φρίκης, οὗτος τὴν εἰλκυσεν ἐγγύτερον αὐτοῦ καὶ ἡσπασθῇ τὰς χεῖράς της, ὥς ἐκράτει.

— Μὲ εὐσπλαγχνίσθης τέλος; ἐξηκολούθησε μετ' αἰμύλης φωνῆς... μέγχοι τοῦδε εἰς μάτην σοὶ ἐζήτησα συνέντευξιν τοιαύτην, καθ' ἣν ἡ καρδιά δύναται νὰ λαλήσῃ ἀνευ μαρτύρων... καὶ σήμερον βλεπόμεθα ἐκ τοῦ πλησίον μόνοι!... μό-

λις τολμῶ νὰ τὸ πιστεύσω! Ἐνίστε ἐρωτῶ ἐμαυτὸν ἂν δὲν ὀνειρεύωμαι, ἂν ἐγὼ εἶμαι ὁ Ματθαῖος καὶ σὺ ἡ Λευκὴ! ὦ! Θεέ μου! ὅταν αἰσθάνωμαι ἐμαυτὸν ὅτι ἀγαπῶμαι τοιουτοτρόπως, δὲν ἀμφιβάλλω πλέον περὶ τοῦ μέλλοντος, δὲν φοβοῦμαι οὐδὲν πλέον. Μοὶ φαίνεται, ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ σὲ ἀποσπάσῃ ἀπ' ἐμοῦ.

— Οἴμοι! θὰ τὸ ἀποπειραθῶσιν, εἶπεν ἡ Λευκὴ.

Ὁ Ματθαῖος ἀνεσκήρτησεν.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ἡ νεῆνις. Δι' αὐτὸ ἠθέλησα νὰ σὲ ἴδω, Ματθαῖε... αὐριον μὲ ὑπανδρεύουν.

— Θεέ μου! εἰν' ἀληθές; ἀνέκραξεν ὁ νεανίας.

— Χθὲς τὴν ἐσπέραν εἰς τὸν χορόν, ὁ πατήρ μου μοὶ τὸ ἀνήγγειλεν. Αὐριον ἔρχεται ὁ Λορέντζος Βαρβαρίνης.

— Αὐριον... ὁ Λορέντζος Βαρβαρίνης!

— Θὰ ἔλθῃ ἐδῶ διὰ τὸν γάμον.

— Ἄ!... καὶ δὲν θὰ λάβω καιρὸν νὰ τὸν φρονεύσω πρότερον!

— Τί λέγεις;

— Προτιμᾷς λοιπὸν νὰ σὲ ἀποσπάσῃ ἀπ' ἐμοῦ, Λευκὴ; ἀνέκραξεν ὁ νεανίας ἀπελπισ. Πόθεν ἔρχεται ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ ὁποῖος λαμβάνει τὴν χεῖρά σου χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν καρδίαν σου; Πῶς! αὐτὸς τὸν ὁποῖον σὺ δὲν ἐξέλεξας, αὐτὸς τὸν ὁποῖον σὺ δὲν ἀγαπᾷς ποσῶς, θὰ ἔρχεται, κρατῶν διαταγὴν τῶν Δέκα, νὰ σὲ ἀποσπάσῃ τῶν ἀγκαλῶν μου!... Ἄ! θὰ τοῦ καρφῶσω τὴν διαταγὴν ταύτην εἰς τὴν καρδίαν μὲ τὸ ἐγγχειρίδιόν μου.

— Καὶ θὰ χαθῇς χωρὶς νὰ μὲ σώσης, εἶπεν ἡ Λευκὴ μὲ δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς. Αἱ στιγμαὶ εἶναι πολύτιμοι... Ἀκουσόν με, Ματθαῖε, εἶσαι εὐγενής... Ὁ Ματθαῖος ἐποίησε κίνημά τι.

— Παρουσιάσθητι πρὸς τὸν πατέρα μου, εἶπέ του ὁ, τι ἐγὼ γνωρίζω, ὅτι ἡλθες ἐκ Φερράρας ὑπὸ ἔνδυμα ἀνθρώπου τοῦ λαοῦ, διότι τὸ ἔδαφος τῆς Δημοκρατίας ἦτο ἀπηγορευμένον εἰς τοὺς Κορσίνη. Τὸ ἔνδοξον τοῦτο ὄνομα εἶναι γνωστὸν εἰς τὸν πατέρα μου, ὅπως καὶ εἰς ὅλους. Ὅταν μάθῃ ὅτι ὀνομάζεσαι τοιουτοτρόπως θὰ σὲ ἀκούσῃ. Ἐν ἀνάγκῃ θὰ προσπέσωμεν ἀμφοτέρω εἰς τοὺς πόδας του, θὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὸ ἑλεός του. Ἴσως συγκινηθῇ.

— Καὶ πρὸς τί! εἶπεν ὁ Ματθαῖος σείων τὴν κεφαλὴν, μήπως τὸ συμβούλιον τῶν Δέκα δὲν ἀπεφάσισε περὶ τῆς τύχης σου! Τί θὰ δυνήθῃ ἐναντίον τῆς ὑπερτάτης ταύτης θελήσεως ἢ θέλησις τοῦ γέροντος; Αἱ εὐγενεῖς βενεταὶ ἀνῆκουσιν εἰς τὴν Δημοκρατίαν καὶ ὄχι εἰς τὸν πατέρα των!

— Λοιπὸν θὰ παρκαλέσωμεν αὐτὸ τοῦτο τὸ συμβούλιον.

Ὁ νεανίας ἐμειδίασε πικρῶς.

— Δὲν γνωρίζεις λοιπὸν ὅτι οἱ κυβερνῶντες δὲν ἔχουσιν ποσῶς καρδίαν; εἶπεν. Τί θὰ κάμωσιν εἰς αὐτοὺς τὰ δάκρυά σου; Ἐσυνείθισαν νὰ βλέπωσι πολλὰ τοιαῦτα. Ὅχι, ὄχι, ὄχι ματαίως ἐλπίδας. Οἱ Δέκα